

Pályaudvar

*A kölni pályaudvaron – körülállják váratlanul,
öltözék: se szándékolt rongy, rendezett cementtaraj se hajuk.
„Adj pénzt!”, szólalt meg halkán egyikük. „Adj pénzt!”
Hangosabban, felén, s a harmadik – tömeg,
asszociálhatatlan, mint szokott; épp riadtan
megpillanthattuk s a rendőrpár – visszaléptek
két-két lépést árnyukba. „Nincsen pénzem, külföldi vagyok.”
Vártam, ahány jobb öltözet, valakik majd most odalépjenek.
„Te, külföldi”, lányhang, kacagott valamelyük. „Enyhén e nyelvvel?”
Kamaszkérge, ökle e tarkó
nyirkosságán. „Adj pénzt!” Ily hangra, lehetett –
léptek volna egy mozduló vonatra. Az őrszem,
kettő közül ma egyik, úgy is lett, ejtse mozdulva – kis ideje
közel, néztem: ősz hajú úr; várva ő készenlétre vett. Vendéglátó – részvétre tett?*

Ami a katedrálisból megmaradt (Bronz-viaszöntvény, 1989)